

пъкъ съ характера на тѣзи роль. Съ исклучение на тѣзи необходима отправна точка, всѣка дѣятелность въ живота прѣдставлява само единъ родъ отъ ограничения и, за това никакъ не може да са нарѣче свободна. Узаконяванието на какъвъто и да било редъ е вече ограничение; а пъкъ реда е само друго име на разумното съществувание. Но тѣй като по вechето отъ законитѣ (порядъцитѣ), на които хората трѣба да са подчиняватъ, сж направенни (утвърденни) не отъ самитѣ тѣхъ доброволно, а другитѣ (останалитѣ) за обща полза на всички въобще; то отъ това слѣдва, че всѣкой, който желае да бжде полезенъ членъ на каквато и да е общественна система, прѣди всичко трѣба да са приучи на *покорностъ*. Юстицията (наука за правото), войската, черковата, държавната служба, всѣко поле на живота и всѣкой кръгъ на дѣятелность сж само опълтени иллюстрации на това начало. Свободата, разбираса, са показва на себѣподобния (индивидума) въ собствената му своеобразна сфера. Да му не даваме никаква свобода ще рѣче да го прѣвърнемъ въ жива машина и да унищожимъ неговата челоуѣчность; но щомъ той занимава що-годѣ общественно положение, тогава не може да бжде свободенъ отъ тѣзи ограничения, които свързватъ всичко въ едно опрѣделенно и нераздѣлно цѣло. А стоящець на най високото стѣпало на общественната стѣлба, той, като папата — *servus servorum*. — е толкозъ по голѣмъ роуѣ. Главния мозъкъ трѣба да са подчинява не по малко отъ нозѣтѣ на законитѣ на организма. Законната покорность съставлява въ едно и сжщото врѣме и длъжность и благоденствие на всѣкой членъ отъ обществото. Св. ап. Павелъ е разработилъ прѣвсъходно, съ вроденната нему сила, жаркость и прозорливость, тѣзи тема, и ако понѣкога да завладѣе чувството на негодованието и са намръщи то отъ тяжестьта на възложенитѣ вамъ обязанности въ общественния организмъ, то прочетете внимателно, гл. 12 ст. 14—31 на първото послание къмъ Коринтянитѣ. Всяка случайность или своеволно дѣйствие е пукнатина въ вратата, която като са разши-